

O SCRISOARE INEDITĂ A LUI SEXTIL PUȘCARIU

În arhiva personală a lui Iorgu Iordan, lăsată prin testament în grija lui Marius Sala, se găsește o scrisoare a lui Sextil Pușcariu care interesează istoria preocupărilor pentru ortografie ale Academiei Române.

Textul — scris pe trei pagini, numerotate cu creion roșu, ale unei coli duble de hirtie semivelină, format 21 × 34 cm — este dactilografiat, avînd semnătura autografă cu cerneală neagră, aceeași cu care sînt făcute și unele corecturi. Scrisoarea este adresată „Domnule Coleg” și este nedatată, dar începe cu precizarea că reprezintă un răspuns „la adresa D-voastră Nr. 3955 din 28 XII 1938”, iar în colțul din stînga sus are imprimată ștampila, roșie, de înregistrare la Academia Română cu data de 5 ian. 1939, nr. 32, în dreapta căreia figurează mențiunea manuscrisă, cu creion negru, „Secțiunea Literară”; este vorba deci de o corespondență oficială.

Este sigur că scrisoarea are ca destinatar un coleg de academie, dar nu se poate decît presupune că acesta este cel în a cărui arhivă s-a conservat ea. La data respectivă viitorul academician Iorgu Iordan era membru corespondent al Academiei Române (ales la 29 mai 1934).

Reproduc aici textul cu toate particularitățile lui grafice (inclusiv greșelile de dactilografie și inadvertențele de ordin tehnic):

p. 1

Domnule Coleg,

La adresa D-voastră Nr. 3955 din 28 XII 1938 mă grăbesc a face deocamdată următoarele propuneri :

O revizuire a ortografiei e necesară, căci cea actuală e prea complicată, cuprinde multe inconsecvențe și lasă nelămurite unele chestiuni. Cauza : la baza ei se găseau mai multe concepții diferite, între care s'a încercat să se găsească un compromis.

Revizuirea proiectată se va face în trei direcții :

1.) Sînt chestiuni de pură *convenție*, precum scrierea cu majusculă sau minusculă (*Martie* dar *marfi*), întrebuițarea lui *k* sau *ch* (*kilogram* s. *chilogram*), întrebuițarea liniuței (*apă-vie*), scrierea într'un cuvânt sau în mai multe (*măcareă* s. *măcar că*), abrevieri (d., D., d-l., Dl. = domnul), etc.

În privința aceasta orice hotărîri va lua Academia, ele sînt binevenite, întrucît nu există motive *științifice*, care impun anumite norme. (Va fi bine ca la stabilirea regulilor să se țină seamă de uz și să se introducă *cît mai puține* inovații față de ultima ortografie, cu care, de bine, de rău, s'a deprins generația tînără).

2.) Sânt chestiuni de *ortoepie* (*pâne* sau *pâine*, *părete* sau *perete*) și de gramatică (*a fincă* s. *a fine*, *case nouă* sau *case noi*) pe care Academia nu le poate rezolvi, căci nu le-a rezolvit încă limba însăși. Totuși se poate *recomanda* anumite rostiri și forme. Glosarul de la sfârșitul „Îndreptarului” publicat de mine în colaborare cu colegul Naum înregistrează o mulțime de asemenea forme. Dacă Secțiunea literară a Academiei ar citi în câteva ședințe acest glosar și s’ar pronunța dacă formele recomandate de noi sânt bune sau nu, ar face un mare serviciu școalelor, iar Îndreptarul citat ar putea deveni un manual oficial.

Să nu ne facem însă iluzii! Discutarea acestor forme în Secție va stârni discuțiuni îndelungate și nu va putea fi terminată până în Mai. De o discuție în plen, nici vorbă nu poate fi (decât doar în cazurile când secția n’a putut ajunge la nici un rezultat).

3.) Sânt chestiuni la a căror rezolvire intră considerațiuni de ordin *linguistic*.

Numai cu acestea vreau să mă ocup aci.

Le impart și acestea în două categorii: reguli care nu trebuie schimbate și reguli care trebuie revizuite.

a.) *Nu trebuie* modificate (decât în puncte neesențiale): 1—18, 23, 24, 26, 30—37, 40—41, 43 ș.u.

b.) *Trebuie* modificate regulile complicate și pline de neconsecvențe privitoare la scrierea lui *ea—ia* (19—20), *ea—a* (21—22), *ie—e* (25 și 27—29) și *s—z* (38—39 și în parte 42).

Propun următoarele:

ea — ia

Se scrie *ia*, nu *ea*:

A., la începutul cuvintelor: *iopă*, *iarnă*, *iasă*... Excepție: pronumele *ea* (femininul lui *el*) spre a se deosebi de verbul *ia* (dela lua).

B., pretutindeni după *recală*: *aceluia*, *acesteia*, *buruiiană*, *căruia*, *crăiasă*, *croiască* (etc. toate exemplele dela § 19 alineatul 8, la care se vor adăoga și *neologismele*: *accentuiază*, *aleia*, *ideia*, *statuia*, *agreiază*, *perpetuiază*)¹⁾. Excepție: *aceea* (femininul lui *acela*) spre a se deosebi de *aceia* (pluralul lui *acela*).

C., după *consonante* se scria * *ia* numai: a) când în alte forme flexionare avem *ie*: *desmiardă* (desmierd), *obială* (obiele), *piatră* (pietre), *piardă* (pierd), *viofă* (viețui). Tot așa *abia*, *diavol*.

β.) când un *a* se adaugă la cuvinte terminate în *-i*: *aceștia*, *atâția*, *a treizecilea*; *a cincilea*; *alăturiia*, *atuncea*, *nimenia*, *pretutindenia*, *lunia*, *marșia*, *mercuria*, *vineria*²⁾.

¹⁾ pe care ultima ortografie le scria cu *ea*, deși se rostesc și ele cu *ia*. Tot așa: *creiază* (sau *crează* ca la § 29).

²⁾ pe acestea din urmă ultima ortografie le scria cu *ea*.

* Greșeală pentru *scrie* [M.A.].

γ) După *ch* și *gh* în mijlocul cuvintelor: *chiamă, ghiată, învechiască, lighian, maghiar, urechiat, veghiază, blociază, cataloghiază*²⁹

La sfârșitul cuvintelor scriem *ea* și după *ch, gh*: *lichea, tinichea, teighea, ridichea, urechea, vechea* afară de cazul când avem a face cu dezinența imperfectului: *impărechia, veghia*.

Încolo, după consonante scriem totdeauna *ea*: *bătrânească, ceaiu* (exemplele dela § 20). Tot cu *ea* se scriu, după consonante (afară de *ch* și *gh*), terminațiile de imperfect ale verbelor de conj. a IV-a: *fcream, fugeai, îmbătrînea, mărturiseam, socoteați, vorbeam*.

Se face deosebire între *biată* (femininul dela *biat****) și *beată* (femininul dela *beat*).

ea — a

După *ș* și *j* se scrie *a* nu *ea*: *înfățișază, aranjază ... greșală, Clujan ... șa, șase, etc.*

Trebue simplificată deci regula ortografică dela § 21, care nu corespunde rostirii și dă naștere la fel de fel de complicații.

e — ie

Se scrie *ie*, nu *e*:

1.)*** la începutul cuvintelor: *ied, iederă ...* (ca în § 25). Excepții: *el, ei, ele; ești, este, eram, erai, era, erau.* //

p. 3

B. după vocală: *aieva, mălăieș, căleăie, cheie, droaie, boier, bănuielnic ...; aleie, cameie, ideie, liceie, staluié^v ...; agreiez, perpetuiez, alcătuiesc, măntuiesc^v ...; contribuie, fălfaie, trebuie, suie^v.*

În unele cuvinte rostirea cu *ie* nu e tot atât de înaintată ca în altele. Mulți pronunță *aer, vuet, Noemere, camee ...* Asemenea cuvinte se pot scrie și cu *e* în loc de *ie*.

s — z

Înainte de *b, d, g* scriem totdeauna *s*, înaintea tuturor celorlalte consonante *s*, chiar când rostirea (înainte de *m, n, l, r, v*) a unora dintre noi e, în anumite cuvinte, *z*. Deci *brăzdă, guzgan, năzbătie, izbi, sbiera, zdrobi, zgomot, războiu, răzbuna, răzgândi ...*, dar *aghiasmă, besmetic, catapeteasmă, cismă, ismene, pesimism, plăsmuire, smeu, smeură, besnă, glesnă, lesne, praznic, trăsni; islas; isvor, scăpăiat*. Excepție fac doar cuvinte ca *groaznic, paznic, obraznic*, care se simt ca derivate dela *groază, pază, obraz*. Tot din cauză că *des-* și *trans-* se simt ca prefixe, ele își păstrează forma aceasta și când sânt urmate de *b, d, g*: *desbina, desgheța, desdăuna ...*, *transgresiune*. Se mai păstrează *s* înainte de *b, d, g* în câteva

²⁹) aceste două neologisme ultima ortografie le scrie cu *ea*. Vom scrie și *ghiată*, ca *ghiță*.

¹⁻³) Ultima ortografie le scrie cu *e*, dând naștere la complicații mari. Cel mai mulți scriitori scriu și azi: *trebuie, liceie* etc.

** Greșală pentru *biat* [M.A.].

*** În loc de 1 ar fi trebuit folosită litera A (în opoziție cu B următor și în acord cu tehnica aplicată anterior la *ea — a*). [M.A.].

neologisme și nume proprii ca : *asbest, Desdemona, jurisdicțiune, presbit*.

(Formulată așa, regula aceasta e simplă și corespunde, în ceea ce privește pe *zb, zd, zg* pronunțării reale. Cu privire la *sm, sn, sl, sr* și *sv* nu se poate stabili o regulă, căci rostirea variază. Scrierea cu *s* fiind mai romanică, e preferabilă.)

Sextil Pușcariu

Textul este important, pe de o parte, pentru că atestă existența la acea dată a unei inițiative de rediscutare în cadrul Academiei a ortografiei stabilite în 1932 și, pe de altă parte, pentru că ne furnizează aprecierile lui Sextil Pușcariu despre ortografia în care fusese direct implicat și opiniile lui referitoare la modificările necesare.

În ceea ce privește inițiativa Academiei Române, se poate presupune că reluarea în discuție a ortografiei, fie și numai sub forma consultării membrilor Secțiunii Literare, anume la sfârșitul anului 1938, a fost impulsionată de dezbaterile cu această temă de la Congresul Profesorilor de Limba Română din Învățământul Secundar, care avusese loc la București în vara aceluiași an.¹

Că Sextil Pușcariu nu a considerat niciodată ortografia din 1932 perfectă și definitivă se știa și pînă acum : o declarație, moderată, în acest sens apare încă din 1932, în prefața îndreptarului său ortografie², pe care îl citează în scrisoarea de față; alta, destul de critică, dar prezentînd lipsurile drept oarecum inerente și proclamînd doar principiul revizuirilor periodice, datează din 1940³. Formularea din această scrisoare (alineatul al doilea) este însă cea mai clară afirmare a poziției sale critice și a acordului cu proiectarea unei revizuii imediate. Opinia categorică referitoare la necesitatea revizuirii ortografiei din 1932 este motivată prin trei defecte ale acestei ortografii („e prea complicată, cuprinde multe inconsecvențe și lasă nelămurite unele chestiuni”), pe care le explică prin compromisul încercat între concepțiile diferite de la baza ei.

Opiniile expuse de Sextil Pușcariu în vederea revizuirii ortografiei sînt de natură științifică și organizatorică. Din punct de vedere științific el clasifică problemele de rezolvat în trei categorii, distingînd problemele de pură convenție grafică de cele care țin de ortopeie sau/ și de gramatică și de cele în care sînt implicate „considerațiuni de ordin lingvistic”. Problemele de pură convenție grafică îl interesează cel mai puțin, dar nu pierde prilejul de a aminti două linii directoare : luarea în seamă a uzului și introducerea unui număr minim de inovații. În problemele de ortoe-

¹ Vezi trimiterea la „Buletinul Societății Profesorilor de Limba Română din Învățământul Secundar” I, 1938, nr. 1, p. 25—28, 61, 64, în *Ortografia limbii române. Cercetare bibliografică*, redactor coordonator Maria Negraru, București, 1970, nr. 828.

² Sextil Pușcariu și Teodor A. Naum, *Îndreptar și vocabular ortografie*, ediția I, București, 1932, p. 3; prefața este reproducută în toate edițiile ulterioare (ultima, din 1946).

³ Vezi *Limba română*, vol. I, *Privire generală*, București, 1940, p. 97 („echivocurile supărătoare ale ortografiei actuale”; ... a făcut ca ortografia noastră actuală să cuprindă lipsuri însemnate”) și mai ales p. 98 : „Așa cum e astăzi, ortografia noastră nu este ideală. Totuși e cu mult mai simplă și mai limpede decît multe alte ortografii și poate fi perfecționată prin modificări ce i se mai pot aduce. O ortografie perfectă nici nu e imaginabilă, iar necesitatea de a o revizui din timp în timp e firească”.

pie și de gramatică manifestă un dublu scepticism : unul de principiu față de posibilitatea Academiei de a rezolva ceea ce nu a rezolvat încă limba — recte, concurența dintre anumite variante fonetice și morfologice — și deci de a da altceva decât recomandări, nu norme propriu-zise, și altul, pragmatic, față de disponibilitatea membrilor Secțiunii Literare de a discuta lista formelor recomandate și de a ajunge în timp util (pină în luna mai?) la rezultate acceptate⁴. Pe larg se ocupă numai de regulile în care consideră că este implicată lingvistica : între acestea distinge un număr mare de reguli (37)⁵ care nu trebuie modificate decât în puncte neesențiale și un număr mai mic de reguli (11) care trebuie modificate : cele „complicate și pline de neconsecvențe”, referitoare la scrierea cu *ea* sau *ia*, cu *ea* sau *a*, cu *ie* sau *e* și cu *s* sau *z*. De remarcat că numai pe prima (*ea/ia*) și pe ultima (*s/z*) le declarase complicate cu șapte ani în urmă, în prefața îndreptarului citat⁶.

Soluțiile concrete pe care le propune Sextil Pușcariu în aceste puncte nu coincid decât parțial cu cele adoptate în 1953, dar merg în linii mari în aceeași direcție a simplificării — realizată în special prin aplicarea mai consecventă a principiului fonetic — și a regularizării. Se poate spune chiar că Sextil Pușcariu propunea, în ianuarie 1939, inovații simplificatoare mai mari decât cele operate ulterior de reforma din 1953. În această categorie intră propunerea sa de a se scrie *ia* în mai multe situații : după vocale în neologisme ca *accentuiază* sau *aleia*, iar după consoane în neologisme ca *blochiază*, în adverbe ca *alături*, adverbe și substantive articulate ca *lunia* ; dacă regulile din 1932 stipulau scrierea *gheată*, dar *ghiață*, iar cele din 1953 au optat pentru scrierea amindurora cu *ea* (*gheată, gheață*), S. Pușcariu propunea și el, în 1939, o soluție unificatoare, dar optind pentru *ia* (*ghiată, ghiață*). O simplificare și mai mare propune pentru scrierea cu *ea* sau *a* după *ș, j*, anume extinderea scrierii numai cu *a* și în sufixe și desinențe (*greșală, înfățișază*), împotriva principiului morfologic aplicat în acest punct atât în 1932, cât și în 1953. De asemenea, el propune extinderea scrierii cu *ie* după vocale nu numai la formele verbale din fondul vechi al limbii bizar exceptate în 1932 (*alcătuieste, trebuie*), ci și în toate neologismele (*alcie, licie, agreez*), în sensul modificării propuse și la *ea/ia*, fiind deci aici mai radical decât reforma din 1953 ; în același timp, propune, într-un mod destul de imprecis, exceptarea unor cuvinte, atât vechi, cât și neologice, dintr-o listă de patru urmată de puncte de suspensie, care se pot scrie „și cu *e*” (*aer, vuet, Novembre, camee* . . .). Doar propunerile referitoare la scrierea cu *s* sau *z* sint mai puțin inovatoare : ele limitează acceptarea scrierii cu *z*, în context consonantic, la poziția ante-

⁴ Pentru experiența lui S. Pușcariu cu privire la divergențele de opinie în probleme de ortografie și de morfologie ale colegilor săi academicieni sau profesori universitari vezi articolul *Notări și forme sovietice*, în „Revista Fundațiilor Regale”, II, 1936, nr. 9, p. 566—582, republicat în *Cercedări și studii*, ediție îngrijită de Ilie Dan, București, 1974, p. 404—415.

⁵ Indicația „s.u.” de după specificarea regulii 43 am interpretat-o numai drept 43—48, întrucât celelalte reguli (49—55) se referă la probleme de convenție grafică (scrierea cu majusculă, respectiv alăturări și despărțiri de cuvinte).

⁶ *Loc. cit.* în nota 2 : „După această ortografie, numai scrierea diftongilor *ea* și *ia* și a lui *s* și *z* e mai complicată ; încolo, renunțându-se la distincții grafice greu de realizat și combinându-se în mod fericit principiul fonetic cu tradiția și cu simțul analitic și etimologic, s-a ajuns la o ortografie mult mai simplă și mai rațională decât aceea a multor popoare”.

rioară consoanelor *b, d, g* (surprinde mai ales absența lui *v* din această serie, deci menținerea scrierii *îsvor, svăpăiat*) și, chiar în această poziție, exclud prefixul *des-*.

Numai unele propuneri din această scrisoare reiau, integral sau parțial, propunerile făcute de Sextil Pușcariu, cu zece ani în urmă, în *Proiect de reformă a ortografiei române*⁷. Astfel, sînt identice propunerile referitoare la *s/z* (§ 21–22). Coincide parțial regula scrierii cu *ia* a cuvintelor terminate în *-i* la care se adaugă *a*: tipul *lunia* e comun, dar pentru *alăturia* în 1929 regula (§ 9) este mai puțin fermă. Coincide de asemenea parțial observația (§ 4c) cu privire la cuvintele în care, după vocală, se pronunță atît *e*, cît și *ie*: sînt comune exemplele *acr, cuet, Noemere*, cărora în 1929 li se adaugă *Nicolae*, iar în 1939 *camee* (care cu cîteva rînduri mai sus este scris *cameie*). Deosebiri mari, chiar opinii opuse, apar la scrierea neologismelor cu *ej/ie* (în 1929, § 4a, era pentru *alee, procedee, creez*), iar în privința scrierii cu *ea/ia* în mod explicit la poziția după *ch, gh* (în 1929, § 9 b, era pentru *cheamă, gheață*, anticipînd soluția din 1953). Regula pentru *ea/a* nu are termen de comparație, nefiind luată în discuție de S. Pușcariu în 1929.

Este remarcabilă promptitudinea cu care Sextil Pușcariu răspunde, cu o scrisoare ajunsă la destinație în 5 ianuarie, unei adrese datate 28 decembrie. Aceasta denotă nu numai o comportare civilizată și spiritul său de colaborare academică, ci și faptul că era pregătit să răspundă, avînd puncte de vedere bine conturate, ca unul care reflecta de patru decenii asupra ortografiei românești⁸ și se implicase în stabilirea și popularizarea ortografiei academice din 1932.

În analiza textului mi se pare relevant adverbul *deocamdată* din prima frază, care permite deducția că semnatarul avea de gînd să completeze în viitor lista propunerilor. Poate că în eventuala continuare ar fi lămurit și care sînt acele „puncte neesențiale” pasibile de revizuire la regulile considerate de el intangibile.

Între aceste reguli, indicate în scrisoare numai prin numerotarea lor, figurează și controversata regulă 14 (vezi „1 – 18”), a scrierii cu *î* și *ă*. Sextil Pușcariu se pronunță deci și în 1939 pentru menținerea regulii din 1904/1932 privitoare la scrierea cu două litere a vocalei unice *î/ă*, deși în 1929 aminase „deocamdată” revizuirea ei, răminînd ca ea „să formeze eventual obiectul discuției unei reforme viitoare a ortografiei”⁹.

În privința formelor controversate de indicativ prezent ale verbului *a fi*, este de remarcat faptul că Sextil Pușcariu, care, prin *Indreptar și vocabular ortografic*, contribuise la răspîndirea scrierii *sunt*¹⁰ — nediscutată în *Regulile ortografice* votate de Academia Română în 1932 —, folo-

⁷ „Analele Academiei Române. Dezbateri”, XLIX, 1929, p. 200–214; republicat în *Cercetări și studii*, p. 307–321. În general propunerile din 1929 erau identice cu cele făcute de autor încă din 1904; vezi *Ortografia revizuită a Academiei Române (scrisoare către d. Ioan Bogdan)*, în „Convorbiri literare”, XXXVIII, 1904, nr. 11, p. 961–978 și ediția citată, p. 3–13.

⁸ Pentru observațiile sale critice asupra ortografiei academice din 1904 vezi trimiterea de la sfîrșitul notei precedente.

⁹ Vezi *Proiect ...*, în *Cercetări și studii*, p. 307. Pentru „oscilațiile” lui S. Pușcariu în problema scrierii cu *ă* vezi Magdalena Vulpe, *Argumentul de autoritate*, în „România liberă”, XLIX, 1991, nr. 14495 (461), p. 4, și LR, XL, 1991, nr. 5–6.

¹⁰ În secțiunea *Vocabular*, p. 177, se dau numai formele cu *-u-*.

sește în 1939, într-o piesă de corespondență oficială, exclusiv scrierea *sânt*. În această practică este consecvent cu ceea ce susținuse încă din tinerețe¹¹ și chiar în normele din îndreptarul citat¹², unde regula „De la verbul a fi prezentul este: *sunt, ... suntem, sunteți, sunt*” continuă cu precizarea „În rostirea obișnuită se aud formele cu *ă* în loc de *u*, deci *sânt, sântem, sântefi, sânt*”.

Scrierea consecventă *sânt*, în loc de *sunt*, nu este singura încălcare a normelor în vigoare comisă — eventual necorectată — de Sextil Pușcariu în scrisoarea de față. Contrar recomandărilor din îndreptarul al cărui coautor era, scrisoarea conține grafiile *adăoga* (cu *o* în loc de *u*; cf. însă *adaugă*), *mercuria* (cu *e* în loc de *ie* în prima silabă), *dezinența* (cu *s* în loc de *ș*), *impărechia* (cu *ă* în loc de *e*), toate acestea la p. 2, și *Noemere* (cu *re* în loc de *rie*) la p. 3, precum și variantele morfologice *rezolvi, rezolvit*¹³, *rezolvire* (în loc de *rezolva, -at, -are*) și *școalelor* (în loc de *școlilor*), ambele la p. 1. Pentru limba semnatarului prezintă interes și folosirea dubletelor *inconsecvențe* p. 1 r. 5/*neconsecvențe* p. 1 r. 40, *Secțiunea* p. 1 r. 24/*secția*¹⁴ p. 1 r. 32 și *discuțiuni* p. 1 r. 30/*discuție* p. 1 r. 31.

Ca principiu normativ aplicabil în cazuri de opțiune între variante egal reprezentate, reține atenția cel invocat, pentru grupurile consonantice în care pronunțarea cu *s* sau *ș* variază, în ultima frază a scrisorii (marcată — de destinatar sau de alt cititor — prin sublinierea cu creion roșu și un semn de întrebare de natură a indica reacția produsă la lectură): scrierea cu *s* este preferabilă „fiind mai romanică”. Acest criteriu nu trebuie confundat cu principiul etimologic, împotriva căruia se știe că Sextil Pușcariu s-a pronunțat ferm în repetate rânduri, inclusiv în proiectul de reformă ortografică din 1929, când afirma ritos: „Ortografia fiind o haină convențională, pentru redarea limbii în scris, trebuie să fie înainte de toate simplă și practică și să rămână străină de considerații de ordin sentimental, cum ar fi, bunăoară, dovedirea prin scris a originii (etimologism)”¹⁵. De altfel, etimologia celor mai multe cuvinte care ilustrează regula este neromanică. Grafia de tip romanic este recomandată nu din motive sentimentale, ci, desigur, din considerentele pragmatice ale alinierii la scrierea majorității limbilor europene, cărora grupurile *sm, sn, sl, sr, sv* le sînt nefamiliare, și mai ales la scrierea preponderentă a cuvintelor internaționale, cu grupul *sm*, de exemplu (*pesimism, plasmă* și *plăsmui, prismă*)¹⁶; avem a face, în fond, cu criteriul aplicat și în acceptarea grupurilor *sb, sd, sg* în neologisme. În orice caz, criteriul în cauză este secundar în propunerile lui Sextil Pușcariu.

¹¹ Vezi *Etymologisches Wörterbuch der rumänischen Sprache (Lateinisches Element)*, Heidelberg, 1905, nr. 1597 (pe atunci scria chiar *stăt*); de asemenea, DA, s.v. *fi* și *passim*.

¹² Capitolul *Observații gramaticale*: 27, p. 69.

¹³ *Rezolvit* este corectat astfel după ce fusese dactilografiat *rezolnat*.

¹⁴ Cf. și oscilația grafică (*in*) *Secția* p. 1 r. 29 /(*ctnd*) *secția* p. 1 r. 32.

¹⁵ *Cercelări și studii*, p. 309.

¹⁶ În acest punct S. Pușcariu se apropie, de fapt, de poziția lui Ovid Densusianu, care susținuse ca în neologisme să se scrie *s*, nu *ș*, chiar și în poziție intervocalică; vezi *Noua ortografie*, în „*Grai și suflet*”, V, 1931—1932, 2, p. 207—216, republicat în *Opere*, ediție îngrijită de B. Cazacu, Valeriu Rusu și L. Șerb, vol. I, București, 1968, p. 569—577.

În actualul context al discuțiilor despre ortografia românească, publicarea scrisorii din 1939 a lui Sextil Pușcariu¹⁷ este cit se poate de oportună, deoarece ea demonstrează că ideea de revizuire a ortografiei din 1932 nu s-a născut abia în jurul anului 1950 și nu provine din intenția rău-voitoare de a schimba cu orice preț ceea ce ținea de cultura epocii trecute, cum se insinuează acum¹⁸, ci avea temeiuri în defectele recunoscute ale sistemului de norme și continua inițiative precedente, din perioada interbelică, din cadrul Academiei Române înseși.

Ianuarie 1992

*Institutul de Lingvistică
București, str. Spiru Haret nr. 12*

¹⁷ Mulțumesc pe această cale colegului Marius Sala pentru bunăvoința cu care mi-a semnalat scrisoarea și mi-a pus-o la dispoziție pentru a o studia și edita.

¹⁸ Vezi informațiile din articolele publicate în acest număr de Liviu Onu, Ion Calotă, Flora Șuteu și de mine înșămi.